

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB7

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB7", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 .
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb7-txt-shoot-id143b6c81-6a63-4127-90a6-b3f58f485421.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Og saaledes ødsles jeg paa Danmark; og alle lade som Ingenting, som vidste de det ikke, fordi jeg, hvis jeg ikke skal blive en Gjenstand for Medlidenhed, holder Reisingen. Mit Fornavn eksisterer nu som et Øgenavn til mig, hvilket enhver Læredreng kjender. Desto ideligere bruges det samme Navn af Forfattere, i Comedier forekommer det nu stadigt, og Enhver veed det er mig.

Og hvilken var saa min Brøde? Var det en slet Bog jeg havde skrevet? i saa Fald vilde dog en saadan Forfølgelse være en afsindig Proportion. Men det var ikke Tilfældet. Var det da noget Godt, Hæderligt, Gavnligt jeg frækt angreb. Nei, lige det modsatte. Det var en efter Landets Forhold vanvittig uproportioneret literair Nederdrægtighed. Der var blandt alle De, som havde nogen Anseelse, og der kunde kun være een Mening, men den yttredes naturligviis kun mere geheimt, thi Enhver frygtede dette Pøbel-Tyrannie, men vist og sandt er det, der lever neppe nogen eneste anseet Mand i Landet, uden at han mere end een og ti Gange har i Indignation sagt: det er en Nederdrægtighed uden Lige. Men Ingen turde offentlig gjøre Noget. Mig pirrede man saa ved paa forskjellig Viis, snart ved at paadutte mig et Slags skjult Forhold til denne Ironiseren, snart ved at minde mig om, at jeg den Uafhængige var den Eneste der kunde gjøre det.

Saa gjør jeg det – og i samme Øieblik, benytter de Fornemmes Misundelse Fordelen og siger han er gal at han vil gjøre det. Her stikker Ulykken. Pøbelagtigheden havde Intet formaaet over mig, men denne Lumpenhed, at hvad der feigt ikke havde turdet møde mig polemisk, hvor gjerne det end vilde, fordi det følte min Overlegenhed, at det benyttede denne Situation, til at give deres Misundelse Luft: det er og bliver Ulykken.

Og dog alt Det, vilde jeg kunde have baaret let og freidigt. Men der [er] en anden Fare, der truer mig langt dybere og fortærer min Lyst til at producere. Det er min Formues Tilstand, og disse forvirrede Penge-Tider, hvor man hverken veed ud ell. ind. Til min Art Productivitet behøves der Tid og Ro. Jo mere jeg rykker frem, jo mere lidenskabelig vil Modstanden blive mod mig udenfra, jeg, der nu allerede er kommet saa vidt, at jeg er i Pøbelens Vold. Naar jeg da skal have Sorg for Udkommet, saa kan min Productivitet ikke holde ud. Min Productivitet har bestandigt været opoffrende, derfor egl. er det jeg ansees for gal. Men naar jeg ikke mere har Formue, saa forbyder det sig af sig selv at continuere Productiviteten.

Og naar jeg saa er styrtet, saa vil det hedde, han var det Overordl., han vilde i Sandhed Sandheden. O, Herre Gud! Naar jeg skal dømmе, vilde jeg sige: han havde dog en lille Smule Forstand paa Sandheden, og gjorde dog Lidt for at udtrykke det Sande. Men hvilken Verden, hvor jeg, efterat man redeligt har ødelagt mig, bliver noget saa Overordentlig, at Ingen kan maale sig med mig: hvilken Verden, det er, hvad vil

det sige, at tale om Sandhed i Forhold til en saadan Verden. Naar hvert Msk. var som jeg, og der saa var nogle Overordnlige: det var der dog Noget i; men dette Forhold er dog reent Usselhed.